Suojeluskuntalainen

Sunnuntaina 7 huhtikuuta 1918

N:o 2 | Lehti jaetaan ilmaiseksi joka sunnuntaiksi asiamiesten kautta | Toimittaja: Otto Karnilalo

1 Pääsiäisen jälk. sunnuntaina.

Rauha olkoon teille! Joh. 20: 19.

Kolme kertaa uusiintuu tämän päivän tekstissä edellä mainittu Jeesuksen rauhanterwehdys. Se on ylösnousseen Herran pääsiäislahja.

Tarpeen tuo terwehdys olikin. Monta lewotonta hetkeä oliwat opetuslapset saaneet wiettää, mutta ei ollut sisäinen ristiriita koskaan noussut siihen määrään kuin nyt. Kaikki oli niin käsittämätöntä. He oliwat luulleet, että Jeesus oli tuo odotettu, ja sitä warten jättäneet kaikki, mutta nyt oli kaikki hukassa. Katkerasta mielestä onnetonta opettajaa kohtaan ei ollut jälkeäkään. Siitä wain oli niin paha olla, kun wielä wiimeksi oliwat käyttäytyneet niin huonosti, että wakuutuksistaan huolimatta oliwat jättäneet hänet. Olipa joukossa walapattoinenkin, Pietari. Olisi woinut odottaa, että Herra ensimäiseksi olisi julistanut heille yhliseWän tuomionsa. Mutta sen sijaan rauhanterwehdys. Hän tiesi mitä he tarwitsiwat. Ja miehet owat sittenkin opetuslapsia, heistä on jotakin toiwottawissa.

Rikottu jumalasuhde edelleenkin aiheuttaa ihmiselle pahimman ristiriidan. Jeesus on tuon ristiriidan poistaja. Kun sinun on paha olla tekojesi johdosta, kuwailet hänet ankaraksi tuomariksesi. Mutta tässä näet, minkälainen hän on. Eiwät päässeet miesparat edes selwittelemään hänelle kelwottomuuttaan, waan hän ennättää heidät rauhantarjoukselaan.

Jeesuksen antama rauha on paraimpana edellytyksenä selwiytymiselle waikeimmissakin kohtaloissa. Se on paraimpana edellytyksenä myöskin sille lewollisuudelle, mitä sotilas niin wälttämättömästi tarwitsee. Uhma on tekemällä tehty mielentila, huumausta, johon ei ole luottamista. Mutta rauha on täysitajuista tilaa. Jeesus ei petä. Jonka sydämessä hän on, se on turwattu, tuli elämä tai tuli kuolema.

Mitsi walkoinen Suomi nousi?

Häwittämään köyhälistöä — wastaawat siihen wastustajaimme johtajat. Itse warsin hywin tietäwät, ettei niin ole asian laita. Mutta ehytettyjen joukot owat suuret. Walkoisen Suomen puolellakin on paljon niitä, jotka edelleen luulewat, että tässä on sota kapitalismin ja köyhälistön wälillä, porwariston ja sosialismin, työnantajain ja työntekijäin wälillä. Jos niin olisi, ei tottakaan kristityt olisi woineet niin lukuisasti wapaaehtoisesti rientää taisteluriitamalle kuin owat tehneet.

Wastustajain rintaman muodostawat tosin marksilaiset sosialistit ja heidän todellisina johtajinaan heidän pettäjänsä, anarkistiset rikokselliset ja wenäläisjoukkiot. Mutta marksilaisuus on sosialismissa woitettu kanta, ja anarkismi on jotakin muuta kuin sosialismi. Sosialismi taas ei suinkaan ole sama kuin työwäenkysymys. Sosialistiyhteiskuntaanhan tulee mahtua niin entiset porwarit kuin työwäki. Sosialismi koskee sentähden yhtä paljon porwareja kuin työläisiä.

Suomen onnettomuutena on ollut, että sen wähäwäkiset saiwat kelwottomia johtajia. Siltasaarelaisherrat owat wallanhimoisia onnenonkijoita, joitten joukossa ei ole todellisia työmiehiä kuin nimeksi. Ne owat herraskaisia, jotka owat kawunneet waltaan työwäen hartioilla, ja kaikea muuta kuin työwäen ja köyhälistön edustajia. Ja nämä kelwottomat johtajat owat wielä lisäksi joutuneet nekin wielä kelwottomampien kuritushuone-anarkistien ja wenäläisen yhteiskunnan hylkyjoukkioitten hallittawiksi. Sanoin kuritushuone-anarkistien, sillä Batuninin ja Krapotkinin perustama anarkismi, niin todellisuuspohjaa wailla olewaa haaweilua kuin se onkin, on jotain aiwan toista kuin se anarkismi, mikä nyt on päässyt johtoasemaan Wenäjällä ja meidän siltasaarelaisjoukkueissa. On työwäestömme häpäisemistä, kun tehdään sen asia yhteiseksi siltasaarelaisten asian kanssa. Niinikään on sosialismin häpäisemistä, kun sekoitetaan se siltasaarelaistemme wallananastushommiin. Ei ole wielä kukaan tässä maassa siinä määrin wahingoittanut työwäestön ja sosialismin asiaa, kuin siltasaarelaisjohtajat. Miten pitkällä jo oltaisiinkaan sosialististen periaatteitten toteuttamisessa, jollei siltasaarelaistaktiikka olisi ollut kehitystä jarruttamassa.

Suomen onnena on ollut ja on edelleen, että sillä on maailman kansanmielisin porwaristo.

Tästä on johtunut, että tästä maasta myöskin on woinut tulla kansanwaltaisin koko maailmassa. Turhaa on kieltää, etteikö olisi ollut onnellisempaa, jos jo wuosikymmeniä sitten säätywaltiopäiwien aikana olisi ymmärretty, mitä aika waatii, ja wähitellen totutettu syiwä riwejä poliittiseen toimintaan. Mutta miten wilpittömiä työwäen ystäwiä jo silloinkin löytyi, todistaa yksin se tosiasia, että porwarissäädyssä warsin edustawalta taholta tehtiin ehdotus, että waltion ylijäämäwaroista olisi erotettu muutamia miljoonia pohjarahoiksi wastaisuudessa muodostettawalle kansaneläkelaitokselle. Ehdotus on jo sellaisenaan kauniina todistuksena rahawallan aikanakin porwaristossamme löytyneistä kansanwaltaisista wirtauksista. Nyt on asia jo sillä kannalla, että eduskunnassamme, olkoonpa puolueryhmitys minkälainen hywänsä, aina on wankka enemmistö terweitten sosialistisien uudistusten puolella. Todellisten kansan- ja työwäenystäwäin kädet owat wain tulleet sidotuiksi siltasaarelaistaktiikan kautta. Tuo taktiikka ei nim. ole sallinut osittaisia parannuksia, jotka olisiwat waikuttaneet joukkoihin tyynnyttäwästi ja siten häwittäneet pohjan koplan wallalta ja agitaattorien luokkawihan julistuksilta. Mahdollisten uudistusten toteuttamista on estetty, mutta sen sijaan on esitetty waatimuksia, joitten toteuttamiselle ei ole ollut edellytyksiä, ja joista, jos ne toteutettaisiin, työwäestö itse lähimmä tulisi kärsimään. Yhtä wähän kuin woidaan ilman muuta siirtää yksilöä 15-wuotisesta 50-wuotiseksi, woidaan äkkiä temmata yhteiskuntaa asteelle, johon ei wielä ole mitään edellytyksiä.

Siltasaarelaistaktiikka waatii olojen kärjistämistä aina wäkiwaltaisuuksiin asti. Miten toisin ulkomailla woidaan ajatella uudistuksien toimeenpanotawasta, todistaa esim. eräässä eri maitten edustawimmassa sosialistikokouksessa pätewän sosialistin antama lausunto uuden yhteiskunnan luomisesta lainsäädäntötietä niin kiwuttomasti, ettei wanha yhteiskunta sitä huomaakaan. Meillä jos missään olisi edellytyksiä sellaiseen menettelytapaan.

Kun siis sanotaan, että kapitalistit nyt taistelewat köyhälistöä wastaan, walehdellaan. Paljonpa Suomessa sitten olisikin kapitalisteja.

Kun sanotaan, että työnantajat nyt taistelewat työwäestöä wastaan, walehdellaan. Eihän sitten walkoisten riweissä woisi olla niin paljon työwäestöä mukana.

Kun sanotaan, että nyt porwarit taistelewat sosialismia wastaan, walehdellaan. Walkoisten puolella on joukottain sosialisteja mukana.

Mutta siltasaarelaisjohto on niin kauan ehkäissyt tämän maan rauhallista edistymistä, että siitä wihdoinkin on tulewa loppu.

Siltasaarelaisjohto on sallinut kuritushuonekätyriensä niin kauan häiritä kodin ja työn rauhaa, että tästä sorrosta on tulewa loppu. Tässä maassa pitää kotien wielä saada olla koteja ja työhaluisten saada tehdä työtä.

Siltasaarelaiskätyrit owat murha- ja rosiwojoukkueita. Kun eiwät johtajat itse tahdo eiwätkä pysty pitämään heitä kurissa, on muitten se tehtäwä.

Siltasaarelaisjohto on wäkiwaltaisesti asettunut maan laillista eduskuntaa ja hallitusta wastaan, siis tehnyt kapinan wähemmistön wallalle pääsemiseksi.

Ja loppujen lopuksi se on kawaltanut tämän maan petturisortajillemme. Riittää jo.

Tässä sodan syyt. Ei ole jälkeäkään siitä, että tässä taisteltaisiin köyhälistöä, työwäestöä tai sosialismia wastaan. Kawaltaja- ja sortajajoukkoja wastaan taistellaan. Kelwoton olisi se esiwalta, joka ei käyttäisi miekkaa tällaisia wastaan, ja kelwoton se kansa, joka ei nousisi kotia, maata ja oikeutta suojelemaan. Sellainen kansa olisi kuolewa kansa, joka ei wälitä muusta kuin että se saa syödä ja juoda ja nauttia hetken rauhaa, menkööt asiat muutoin menoaan.

Kostosotaa ei käydä, ja sentähden ei ole mitään esteitä siihen, että, kun asewoitto on saatu, kahta kiiwaammin ryhdytään jatkamaan keskeytettyä uudistustyötä, kaikki yhdessä: kapitalistit ja köyhälistö, työnantajat ja työntekijät, porwarit ja sosialistit, koko Suomen hywäksi. Mutta siltasaarelaisjohtajain, kansanerkyttäjäin ja kansansortajain aika on ollut ja mennyt.

Tämän takia walkoinen Suomi nousi.

Wastustajamme owat kyllä muun lisäksi häpäisseet pyhän, julistaneet jumalanpilkan luwalliseksi ja asettuneet kristillisyyden julkisiksi wastustajiksi, mutta sitä warten ei sowi miekkaan tarttua. Herra Jeesus ja hänen asiansa ei tarwitse miekkaa puolustuksekseen. Tällaisia tilanteita tarkoittawat Herran rauhoittawat sanat tulisille Pietarille: „pistä miekkasi takaisin tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuwat, ne miekkaan hukkuwat". Mutta yhteiskunnallisella alalla wallitsee miekkajärjestys. Jumala on pannut miekan esiwallan käteen. Ja kristitty on kaikelle inhimilliselle järjestykselle alamainen, eikä wain pelwon tähden, waan omantunnon tähden. Siinä selitys, miksi kristitytkin oikein sydämen innolla owat rientäneet mukaan walkoisen Suomen nousuun.

Sortawala 1918
Suomen Kirkon Sisälähetysseuran Kirjapaino.